

ČASOPIS O NEPOZNANÉ VĚDĚ

99 Kč / 4 €

číslo 17
18.6.2018

ENIOLOGIE

ČLOVĚKA

ČASOPIS O VĚDĚ NEJENOM PRO VĚDU A ODBORNOST,
ALE I PRO KAŽDĚHO, KDO SE CHCE DOZVĚDĚT VÍCE

V TOMTO ČÍSLE

Kvantové myslenie a naša realita

I'ting – Kniha proměn a genetický kód

Enioanatomie jemnohmotných těl člověka

Minerály a naše zdraví aneb revitalizace a regenerace lidského těla

www.eniologiecloveka.cz

Děti – naše budoucnost

Rozhovor s Mgr. Hanou Herůdkovou

Již delší dobu se zamýšlím nad vzděláváním dětí. A kdo by ne, hodně se děti řeší obecně, mnohdy bych řekla až moc. Například zápis do prvních tříd mi mnohdy připomíná pomalu zkoušky na vysokou školu.

I když své děti mám již odrostlé, „přistála“ mi do mé životní cesty před šesti lety moje milovaná vnučka, u které mám možnost již s nadhledem zralé ženy pozorovat vše od začátku její cesty životem. Vzhledem k tomu, že chystáme v dalších číslech povídání o vzdělávání, resp. výchově podle staroslověnského způsobu, tedy tradic, které tehdy kdysi dávno fungovaly a dodržovaly se ve Slovanství, napadlo mě, že bych na toto podobné téma mohla zabrousit i blíže ve svém okolí. Tím je vzdělání na základní škole Na Pohodu, která vznikla v hlavách a srdcích dvou maminek z Lužic – Veroniky Ábelové a Evy Šabartové, které chtěly své děti vzdělávat jiným způsobem než tím klasickým. Iniciátorkami založení této školy jsou dvě milé dámy. Paní učitelku Herůdkovou, která učí tyto děti ve zmíněné škole, jsem navštívila a poprosila o rozhovor, aby se o této škole dozvědělo více rodičů, kteří se rozhodují, kam své děti umístit, protože všichni

chceme pro své ratolesti vždy jen to nejlepší. Bude mi ctí, když budete mít možnost se i v našem časopisu dočíst něco málo o této škole.

Paní Herůdková, jak jste se ke škole Na Pohodu dostala a kde jste pracovala dříve?

Rozhodla jsem se přijmout nabídku na účast v projektu vytvoření školy, která by byla více v souladu s potřebami dětí. Školu založil spolek Kaleidoskop, který tvoří rodiče, co si přejí trochu jiné vzdělávání pro své děti. Především přátelské a bezpečné prostředí, učit děti spolupráci, respektující komunikaci a podporovat vnitřní motivaci žáků. Vzhledem k tomu, že nejbližší taková škola byla až v Brně, rozhodli se založit školu vlastní. Dříve jsem učila v Základní škole v Lužicích, kde jsem měla možnost volit si metody práce tak, aby mi co nejvíce vyhovovaly. Některé vnitřní předpisy školy ale byly pro mě příliš svazující.

Co vás na tom baví a naplňuje?

Na mé současné práci mě nejvíce baví tvorba obsahu vyučovacích hodin přímo s dětmi, možnost reagovat na jejich aktuální rozpoložení, jejich problémy i jejich zájmy. Nejsem svazována formátem 45 minut, mám možnost prolínání předmětů. Častým pobytem mimo ško-

lu se děti lépe učí v reálném prostředí chápat souvislosti. Záluby žáků mě inspiroují k vytváření programu akcí a výletů. Velkou svobodu mi dává také možnost slovního hodnocení. Společně se učíme hodnotit respektujícím způsobem.

Jaký máte názor na domácí vzdělávání?

Myslím si, že je to na rozhodnutí rodičů, jestli si troufnou vzdělávat své děti sami a mohou si dovolit věnovat jim tolik času. Určitě to může být třeba dočasně řešení pro děti s velmi oslabenou imunitou.

Co byste vylepšila ve vaší výuce, popřípadě co vás limituje, třeba i finančně, při potřebách dětí ve škole?

Stále se vzdělávám a snažím se přinášet do výuky nové prvky. Počítáme do budoucna i s dalším dovybavováním tříd například interaktivními tabulemi. Existujeme v právním rámci, který pro nás představuje určité limity.

Máte volnost při plánech a rozvrhu výuky vašich žáků, tedy volíte si sama způsob a metody, které používáte?

Jelikož jsme zapsáni v Rejstříku školských právnických osob, máme povinnost vypracovat Školní vzdělávací program pro naši školu, který vychází

Autor: Mgr. Hana Herůdková

Autor: Mgr. Hana Herůdková

z Rámcového vzdělávacího programu určeného státem. Ten je pro nás závazný, z něj vychází časová dotace jednotlivých předmětů a vytváříme podle něho i rozvrh. Metody a způsob práce si volím sama. Každý den začínáme a končíme komunitním kruhem. Český jazyk propojujeme s poznatkami o přírodě, lidech a věcech kolem nás. Žáci si mohou vybrat, jak se budou učit číst. Jestli tzv. genetickou metodou (hláskování slov) nebo analyticko – syntetickou metodou (slabikování slov). Máme i pracovní materiály přímo vytvořené pro toto propojení paní PaedDr. Hanou Mühlhauserovou. Její pracovní sešity používáme i ve druhé třídě. Jsou zaměřené na rozvoj komunikace a kritického myšlení.

V matematice pracujeme metodou prof. RNDr. Milana Hejného, CSC. Hodně využívám učení všemi smysly, relaxační cvičení, hudbu, zpěv a hraní na různé hudební nástroje.

Kolik žáků je ve třídě a máte určený nějaký limit jejich počtu?

V současné době máme ve třídě 13 žáků, 7 prvňáčků a 6 druháků. Příští školní rok otevíráme další třídu pro maximálně 16 dětí 1. ročníku.

Co děti nejvíce baví a co dělají nejraději?

Děti i já máme rádi například „vaření“ a „psaní“ na záda, posílání signálu, hru na dirigenta a orchestr, vzájemné představování přečtených knih a učení se v přírodě. Letošním hitem je celoroční

hra Vesmír, kdy děti samy vyhledávají poznatky o Sluneční soustavě, seznamují se s nimi navzájem a sbírají kartičky s obrázky vesmírných těles.

Pořádáte i pravidelná sezení s rodiči, nebo spolupracujete na výuce s nimi dle jejich přání?

Pravidelně se s rodiči setkáváme na schůzkách, kde je přítomno dítě, jeho rodiče a já. Dítě uvádí svůj pohled na školní výsledky a rodiče i já se k tomu můžeme vyjádřit. Také se setkáváme na akcích, jakými jsou třeba společné vaření u táboráku nebo seznamování se s rodiči nových školáků. Pokud rodiče chtějí, mohou nám představit prostředí, ve kterém pracují. Takto jsme byli v zubní laboratoři nebo ve stavební spořitelně. Rovněž nám dávají tipy na výlety a akce, případně s námi výlet absolvují a doplňují svými vědomostmi.

Pozorujete nějaké odlišné výsledky dětí, které se u vás vzdělávají, oproti dětem v běžných školách?

Vedeme děti k otevřené komunikaci o svých potřebách, k uvědomění si svých silných stránek, k větší samostatnosti při rozhodování a vědomí nebát se udělat chybu. Jaké budou výsledky našeho snažení uvidíme teprve časem, ale věřím, že jdeme správným směrem.

Jaké děti se do vaší školy hlásí?

Hlásí se k nám děti z rodin, které se více zamýšlejí nad vzděláním, co se týká obsahu i formy, nebo mají nějakou ne-

gativní zkušenost se státním školstvím. Jinak jsou to děti s nadáním rozprostřeným v široké škále. Nemáme u nás zatím děti s handicapem.

Bylo pro vás těžké přistupovat k výuce jiným způsobem, jak je běžné ve školách? Co pro vás bylo nejtěžší nebo naopak nejlehčí v přizpůsobení se této formě výuky ve škole Na Pohodu?

Jelikož si způsob výuky vytvářím víceméně sama podle svých dosavadních zkušeností a vědomostí, tak mě tato práce naplňuje. Těžké pro mne bylo obsáhnout povinnosti týkající se řízení školy. To, a nejen to, se stále učím.

Jaký je pro vás samotnou cíl nebo spíš cesta, čeho u dětí dosáhnout?

Ráda bych, aby děti po absolvování naší školy byly samostatné, zdravě sebevědomé bytosti, připravené na další život. Aby se k sobě navzájem chovaly s respektem, zajímaly se o prostředí, ve kterém žijí a aktivně ho chránily.

Paní Herůdková, přeji Vám mnoho radosti a šťastných dětských úsměvů, při vaší práci mnoho inspirace, protože práce učitelky vést děti tímto způsobem si odvažují říci pohlít celou vaši osobnost a nemůžeme to nazvat snad ani prací, ale spíš posláním, které jistě obohacuje nejen děti ale i vás. Naplněné dny strávené s dětmi vám ze srdce přeji a děkuji vám mnohokrát za rozhovor.

LG